

நீரின் நிறம்

க.சட்டநாதன்

நீரின் நிறம்
க.சட்டநாதன்

மலூபாஷி

நீரின் நிறம் + கவிதை + ஆசிரியர்: க.சட்டநாதன், 21, சட்டநாதர் வீதி,
நல்லூர். + பதிப்புரிமை : க.சட்டநாதன், + முதல் பதிப்பு : ஜூலை 2017
+ வெளியீடு: மறுபாதி + பக்கங்கள் : xx+62 + வடிவமைப்பு:
தாணாவிள்ளு + அட்டைப்படம்: எரிக்கலைகொம்பே (ஆஜன்ரினா)+
அச்சுப்பதிப்பு : ஆகாயம் பதிப்பகம், இமையாணன், உடுப்பிட்டி.

விலை : 250.00

Neerin Niram → Collection of poems → Author: K.Saddanathan,21,
Saddanathar Road, Nallur. → Copy right : K.Saddanathan → First
Edition : July 2017 → Published by Marupathy → Pages : xx+62
Layout : Thana Vishnu → cover painting: Ericlycombe (Argentina) →
Printing : Aakayam pathippakam, Imayanan, Uduppiddy.

Price : 250.00

ISBN : 978-955-38307-0-8

தம்பியர் இருவர்
செவ்வந்திநாதனுக்கும்
மகேந்திரநாதனுக்கும்

நண்றி

- ந.சுத்தியபாலன்
- கருணாகரன்
- சி.ரமேஸ்
- சித்தாந்தன்
- தாணா விஷ்ணு
- மறுபாதி
- மல்லிகை
- ஜீவந்தி
- கலைமுகம்

உள்ளீ...

- நீர் மேட்டில் தனும்பும் கிளை /vii
எளிய தருணாங்களின் மீது படரும் தனிமை /xx
- நினைவில் கிவை நெருடலாய் ... /1
கிளக்கு /3
தீ /4
கவிதை /5
நீரின் நிறம் /6
மௌனம் /7
பாலைப்புதிர் /8
ஆராதனை /10
பழமம் /12
அவன் காணாமல் போனபோது... /13
கலவரம் /15
ஒளி /17
அரசி /18
காகங்கள் /20
குழப்பம் /24
சிஞேகம் /26
தோற்றங்கள் /28
அவள் /31

துயரம் இன்னும் தூரமாய்... /32
எல்லாமே பிழக்கும் /35
மருந்து /36
கடவுள் /38
அம்மாவைப் போல... /39
பெண் ஜென்மம் /41
அன்பு /43
தொடுகை /45
புலன்களில் அவள் /46
வெம்மை /49
சுபச்சுனம் /51
அநு /53
காத்திருப்பு /55
இருப்பு /56
நன்பனாய்...! /58
பிரபஞ்ச அதிர்வு /60
பின்ணயாய் நான் தான்... /61

நீர் மேட்டுல் தனும்பும் கிளை

சட்டநாதனின் கவிதைகளை மிக அண்மையில்தான் படித்தேன். அதற்கு முன் அவருடைய கதைகளே பரிச்சயம். ஏறக்குறைய முப்பது ஆண்டுகளாக அவருடைய கதைகளைப் படித்து வருகிறேன். வாழ்க்கையை அனுக்கமான முறையில் சொல்லும் கதைகள். அகவன்றவே அவற்றின் அழக்தளம். ஆண், பெண் உறவைச் சொல்லுவதிலும் அதிலுள்ள பிரியத்தைக் காட்டுவதிலும் கரிசனை கவுய எழுத்து. கூடவே கிராமிய அடையாளங்களையும் மெல்ல மெல்ல மாறிச்செல்லும் சமூக அமைப்பின் நங்கிழ்வையும் சொல்லும் கதைகள். ஆணால் எந்தக் கதையும் ஆர்ப்பாட்டாக, பெருங்கொந்தளிப்பாக இருப்பதில்லை. பகிரங்கத்தொனியில் பிரகடனங்களையும் பிரச்சாரத் தையும் செய்வதில் வை. சட்டநாதனைப்போலவே உள்ளுணர்வில் தீவிரங் கொண்டு, மெல்ல மெல்ல ஆழமாக ஊடுருவிச்செல்லும் கூர் முனைப்புடையவை. இன்னொரு வகையாகச் சொன்னால், வெளித் தெரியாத அமைதிக்குள் விளைந்த மென்னுணர்வின் வெளிப்படுத்தல்கள் அவை எனலாம். இதனால் இந்தக் கதைகள் உள்ளுணர்வில் ஊடுருவிச் சென்று நம்முடைய இருத்த ஓட்டத்துடன் கலந்து நமக்குள் வேதியியலை நிகழ்த்தும் இயல்புடையவையாக உள்ளன.

இப்பொழுது அவருடைய கவிதைகளைப் படிக்கிறேன். ஏனோ தெரியவில்லை. இருந்தாற்போல சட்டநாதனும் கதைகளை விடக் கவிதைகளையே அதிகமாக எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார். அவருடைய புளொக்கில் இந்தக் கவிதைகளைப் படிக்கலாம். அவ்வப்போது புதிய கவிதைகள் பதிவேற்றப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன. எனிய வழிவிலான கவிதைகள். கதைகளைப்போலன்றி, இந்தக் கவிதைகள் வெளிவெளியாகப் பேசும் இயல்புள்ளவையாக உள்ளன. சட்டநாதனின் கதைகளைப் படித்தவர்களும் அவருடன் நெருங்கிப் பழகியவர்களும் அவருடைய கவிதைகள் முற்றிலும் மாறுபாடான

இயல்பில் இருப்பதை உணரலாம். அரசியல், சமூகப் பிரச்சினைகள், திலக்கிய உலகில் நடக்கும் உரையாடல்கள், அவற்றின் உள்ளோட்டங்கள், காதல், காமம், பெண்களின் நினைவுகள், குழந்தைகளைப் பற்றிய எண்ணாங்கள் எனப் பலவற்றைப் பற்றியும் சட்டநாதன் எழுதியிருக்கிறார். ஏனென்றால் சட்டநாதனுக்கு எல்லாமே பிடிக்கும். அவரே சொல்கிறார் இதை:

எனக்கு

எல்லாமே பிடிக்கும்

செழிகொடி

வனி

ஒளி

மனலகள்

கிழிந்து வரும் அருவி

ஆறு

அடர்வனம்.

பெண் உடல்

அதுதரும் சுகம்.

குழந்தை

அதன் மழலை.

மொக்கு அவிமும் மலர்,

அதன்

உள்ளிழையும் மணம்.

பறவைகள்

மண்புமு

வண்ணத்துப்பூச்சி

அதன் மாயச் சிறகடிப்பு.

ஓரு கல உயிரங்கி,

அதன் உயிர் அனுக்கம்

என்று

இன்னும் இன்னும்

எனக்கு

எல்லாமே பிடிக்கும்.

என்று. இந்த மாதிரியான விசயங்களைப் பற்றி எல்லோரும்தான் எழுதுகிறார்களே. இதையெல்லாம் பல இடங்களிலும் ஏற்கனவே படித்திருக்கிறோம். தொடர்ந்து படித்தும் வருகிறோம். இதில் என்ன புதுமை இருக்கு? என்று யாரும் கேட்கலாம். இங்கேதான் நாம் கவனிக்க வேண்டிய விசயமே உள்ளது. ஒவ்வொரு படைப்பாளிக்கும் உள்ள வெளிப்பாட்டு முறையும் உணர்தல் முறையும் கொள்ளும் வித்தியாசங்களும் வேறுபாடுகளுமே ஒவ்வொரு படைப்பையும் நாம் படிக்கவும் அனுபவிக்கவும் தூண்டுகிறது. அது தவிர்க்க முடியாததாக-வேண்டியதாகவும் உள்ளது. அதுதான் படைப்பின் அனுபவமாகும். சட்டநாதனின் உணர்தல்கள் நம்மை வியப்பட்டுகின்றன என்றால் அதுதான் நமக்கும் அவருக்குமான வெற்றியாகும். அதுதான் இலக்கியத்தின் வெறியுமாகும். ஒரு சாதாரண கவிதையாகத் தெரியும் “நீரின் நிறம்” காட்டுகின்ற கோலங்களும் உணர்த்துகின்ற அர்த்தங்களும் வித்தியாசமானவை:

துளிகள் விழுந்து போது
விழித்துக் கொண்டேன்.
அருகில் பார்த்தேன்
உன்னைக் காணவில்லை.

நீ
மழையில் நனைந்தபடி...
ஏன்
எதற்கு
என்ன கூத்திது...?

மழை உனக்குப் பிடிக்கும்
அதனால்,
கடும் மழையிலுமா...?

நனைந்து
விழைத்த உன்னை
அனைத்தபடி வந்து
கட்டிலில் கிடத்தினேன்.

ந்

திண்ம நிலை அழிந்து
திரவமானாய்,
நீரின் தொடுகையில்,
உறைந்துகிடந்தாய்—
திடுக்குற்று விழித்தேன்.

ந்

அசையாமல்
எண்ணருகில்
கிடப்பது வெறிந்தது.
அசப்பில்
உன் நிறம்
நீரின் நிறமாயிருந்தது.

“தோற்றங்கள்” என்ற கவிதையில் இன்னொரு வகையில் மாயவினை புரிகிறார்:

.....

ஓவியம்போடலாம்
என்ற எண்ண உளைச்சலில்
அந்தத்தாளில் புள்ளிகள் போட்டேன்.
புள்ளிகள்
பசும் புற்களாயின,
புற்களின் முனைகளில் பனித்துளிகள்.
கூரியக் கதிர்களின் புணர்தவில்
துளிகள் உலர
அங்கு சில மலர்கள் தோன்றின.
மலர்கள் பொன்னொளிர்
குழந்தைகளாய் மாறிய வேளை
அவர்களுக்கு ஏற்கைகள்
முளைத்துக் தேவதை ஆயினர்.

தேவதைகள் ஒவ்வொருவராய் வந்து
என்னென்த் தொட்டிலில் இட்டு
தாலாட்டுப் பாடனர்.

சீராட்டினர்.
தாலாட்டுப்பாடலின்
சறுகலில் நான் எழுந்து
நற்தனமாடினேன்.
நற்தனமாடிய வேணள
என் காற் சலங்கைகளின் தெறிப்பில்
லூராயிரம் பவளக் கற்களும்
முத்துக்களும்
தொடர்ச்சியறாது
சிதறி

மலைகளாய்க் குவிந்தன.
ஒருசில முத்துக்கள் நகர்ந்து சென்று
முண்டமாய்நின்ற சில பெண்களின்
தலைகளாயின.

அந்த
ஒளி முத்துத் தலைப் பெண்கள்
ஓய்யாரமாய்ச் சிரித்தார்கள்.
பின்னர்,
என்னைக் கிட்டவாக அழைத்தார்கள்.
கிட்டத்தில் வந்த என்னென்த் தொட்டபோது
நான் காணாமல் போனேன்.

கவிதை ஒரு கற்பனைச் செயல், புனைவின் சாத்தியங்களை அதிக மாகக் கொண்டது என்பதற்கும் மனம் எண்ணற்ற விதங்களில் வாழ்வை இன்னொரு யதார்த்தத்தைத் தன்னுடைய தேவைக்கு ஏற்ற மாதிரி விரித்துக் கொள்ளும் என்பதற்கும் இந்தக் கவிதை ஒரு அடையாளமாக உள்ளது. நாம் வாழ்கின்ற வாழ்வை விட, வாழ நிரப்ப ந்தித்திருக்கும் வாழ்வை விட இன்னொரு வாழ்வை நம்முடைய மனம் அவாவிக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த வாழ்விற்கான அவாவுகையை யே கலையும் இலக்கியமும் பிரதிபலிக்கின்றன. நிறைவாக்க

எத்தனிக்கின்றன. “தோற்றங்கள்” என்ற இந்தக் கவிதை அந்த எத்தனங்களின் விளைவே.

சட்டநாதனுடைய பெரும்பாலான கவிதைகள் தன்னுணர்வு சார்ந்தவை. இயற்கையையும் பிரிவின் ஆற்றாமையையும் மையமாகக் கொண்டமைந்த தன்னிலை இது. காதல், ஏக்கம், வியப்பு, கரைதல், மறுகுதல் என்ற பல நிலைகளிலான தன்னிலை. இதில் பெரும்பாலானவை காதற்துடிப்போடுள்ளவை. ஒளிவுமறைவின்றி காதலையும் காமத்தையும் பேசுகிறார் சட்டநாதன். தமிழ்ச் சூழலில் அடக்கியும் அழக்கியும் வைக்கப்படும் கலாச்சாரப் புனிதங்களை விட்டு நீங்கி அல்லது அவற்றை உடைத்துக்கொண்டு பேசவிழையும் தவிப்பு இது. அதிலும் பெண் தொட்டிப்பான ஈர்ப்பும் ஆராதிப்பும் அதிகமாகக் கொண்டுள்ள கவிதைகள் பலவற்றை சட்டநாதன் எழுதியிருக்கிறார். இன்னும் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார். இந்த மாதிரியான கவிதைகள் முன்வைக்கும் அர்த்தப்பாடுகளில் வாதப்பிரதிவாதங்களுக்கிடமும் உண்டு. ஆனால், பெண்ணுடனான நேசமும் காதலும் காமமும் இணைந்த வாழ்க்கை சமனிலை கொள்ள எத்தனிப்பதையும் நாம் அவதானிக்க வேண்டும். இந்த அவதானிப்பு அவரைத் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளாமல் தடுக்க உதவும். ஆழமாகப் புரிந்து கொள்ளவும் வைக்கும்.

இப்படிக் காதலோடும் காமத்தோடும் சமூகம் மீதான சீற்றத்தோடும் ஊடாடக் கொண்டிருந்த சட்டநாதனுக்கு எதிர்பாராத விதமாக ஒரு இழுப்பு ஏற்படுகிறது. அவர் மிகப் பிரியமாக இருந்த அவருடைய சகியின், துணையின் இழுப்பு அது. இது அவருடைய மனைவியின் இழுப்பு. உறவாக இருந்த ஒரு பெண்ணின் இழுப்பு, காதலையும் காமத்தையும் கலந்து பகிர்ந்து கொள்ளமுடியாமல் ஆகிவிட்ட இழுப்பு என்பதற்கு அப்பால், பரந்த தளத்தில் இந்த இழுப்பின் கனதியையும் பரிமாணங்களையும் உணரவும் உணர்த்தவும் முற்படுகிறார் சட்டநாதன்.

அப்படி உணரும்போது, உணர்த்த முற்படும்வேளையில் அதன் கனதியை அவர் இன்னும் இன்னும் ஆழமாக உணர்கிறார். ஆகவே

இந்த இழப்பும் அது உண்டாக்கிய பிரிவும் அதன் விளைவான அமைதியிழப்பும் எதிலும் நிலைகளான் முடியா ஆற்றாமையும் தனிமையும் சட்டநாதனை மிக ஆழமாகப் பாதிக்கின்றன. அண்மைய நாட்களில் எழுதப்பட்ட, இப்பொழுது அவர் எழுதி வருகின்ற பெரும் பாலான கவிதைகள் இந்தப் பிரிவின் ஆற்றாமைகளே. இந்த ஆற்றாமையை அவர் புலம்பல்களாக எழுதாமல், தனக்கும் துணைக்குமிடையில் நெகிழ்ந்து ததும்பிய காதலாகவும் நேசமாகவும் எழுதுகிறார். அந்த உறவை மையப்படுத்தி, நெகிழும் இயற்கையில் தன்னை இணைத்து விலக்கி கொள்வதாகவும் விலக்கி இணைத்துக் கொள்வதாகவும் ஒரு மாய நிலையில் எழுதிச் செல்கிறார்.

இந்தக் கவிதைகளை ஆரம்பத்தில் படிக்கும்போது சட்டநாதனின் மீது பரிவு உண்டானது. காரணம், அவரையும் அவருடைய இந்த உறவையும் இப்பொழுது அவர் தனித்திருப்பதையும் நன்றாக அறிந்ததாக இருக்கலாம். அவருக்கு அவருடைய துணையே நெருக்கமான உலகம். அதற்கு அப்பால் வேறு ஆதாரம் தீல்லை எனும் அளவுக்கு “ஒருவரோடு ஒருவர்”, “ஒருவருக்காக ஒருவர்” என்றெல்லாம் இல்லாமல் இருவரும் ஒன்றித்திருந்தனர். இருவருக்குமிடையில் இருந்த உறவும் நெருக்கமும் தனியே கணவன் மனைவி என்ற பந்தத்திற்கு அப்பாலானது. இதைத்தான் அவர் இந்தக் கவிதைகள் பலவற்றிலும் எழுதியிருக்கிறார். அல்லது இந்தக் கவிதைகளைப் படிக்கும்போது இதெல்லாம் தாம்பத்திய த்திற்கு அப்பாலான, பேருநவு என்று புரியும்.

எனவே, சடுதியாக நிகழ்ந்த துணையின் இழப்பு சட்டநாதனை மிக ஆழமாகப் பாதித்துத் தனிமையில் வீழ்த்தியது. இந்தத் தனிமை அவரை வெவ்வேறு நிலைகளிலும் வெளிகளிலும் கொண்டு செல்கிறது. தன்னுள் அமிழ்த்தி மூச்சத்தினை வைக்கிறது. சிலவேளை அவருக்குச் சிறகுகளை அளித்துப் பறக்க வைக்கிறது. சிலபோது அவர் காற்றாகிச் சஞ்சரிக்கிறார். இப்படியெல்லாம் பல நிலைப்படும் அனுபவத்தையும் அறிதல் கண்ணடிமே அவர் கவிதைகளாக்கியிருக்கிறார். இவற்றின் ஊடுபாவில் நம்முடைய உள்

மனம் அறிவது, கொந்தளிக்கும் ஒரு மனதையே. இந்தக் கொந்தளிப்பில் உண்டாகும் அலைக்கழிப்பும் ஆது கண்டடையும் கால வெளிகளும் மனித மனதின் கோலங் களையும் அதன் விசித்திரத்தையும் நமக்குக் காட்டுகின்றன. நமக்கும் இத்தகைய ஒரு நிலை உண்டாகும்போது நாம் அடைகின்ற நிலை பற்றிய ஒரு சித்திரத்தை இவற்றில் நாம் பார்க்க முடியும். நம்முடைய வாழ்க்கையில் நாம் பொருத்திக் கொள்ளக் கூடிய அல்லது நாம் சந்தித்தே தீரவேண்டிய ஒரு நிலையை எதிர்கொள்வதற்கான முன்னாயத் தங்களை இந்தக் கவிதைகளின் வழியாக நாம் பெற்றுக் கொள்கிறோம். இது தான் படைப்பின் அடிப்படைக் குணங்களில் ஒன்றும் முக்கியமானதுமாகும். நம்மைச் சமனிலைப்படுத்துவதற்கான அகநிலைத் தூண்டலை அளித்துக் கொண்டேயிருப்பது.

சட்டநாதனை ஆழமாக வாசிக்கும்போது அவர் இயற்கையையும் பிரபஞ்சத்தையும் மனித உறவுகளையும் இணைக்கும் புள்ளிகளை கவிதையில் பேசுகிறார் என்பது தெரியும். ஆகவே, தனியே தன்னுடைய துணையை இழந்ததற்கான துயரம் என்றில்லாமல் அந்தத் துயரம் வாழ்வின், பிரபஞ்சத்தின் பொதுவிதி என்ற உணர்தலில் பிரதியிடுகிறார். இதுதான் நம்மை இந்தக் கவிதைகளின் பால் ஈர்க்கிறது—

அலைகளில் நூற்றையும் இல்லை,
அலைவுமில்லை.
காற்று உறைந்து விட்ட நிலையில்,
மிதந்து வரும்
அந்த ஓற்றை மஸர் மட்டும்
மெல்லிய
அசைவுகளுடனும்
சில்லிட்ட சிலிர்ப்புடனும்
எதை நோக்கி நகர்கிறது?

இந்த மாதிரிக் குரலும் கவிதையும் நமக்கு ஏற்கனவே பரிச்சயமானதைப்போலத் தோன்றலாம். ஒன்றின் அல்லது

பலவுற்றின் மாதிரிபோலவும் படக்கூடும். ஆனால், அப்படியல்ல. நவீன் கவிதையின் மர்மமும் தன்மையும் மாயத்தன்மையும் இதுதான். முன்னர் எங்கோ, எப்போதோ பழுத்ததைப் போவிருக்கும் உணர்வைத் தருகின்ற பல கவிதைகளை நாம் வாசிக்கிறோம். அல்லது ஏற்கனவே நம்முடைய மனதில் பதியமாகியிருக்கும் பரிச்சயமாகியிருக்கும் கவிதைகளை நினைவுபடுத்துவதைப்போன்ற கவிதைகளையும் வாசிக்கின்றோம். அப்படி ஏற்கனவே உள்ளவற்றை நினைவுபடுத்தும் வகையில் எழுதப்படும் கவிதைகளின் முக்கியத்துவம் என்ன என்ற கேள்வி இங்கே எழலாம். அல்லது சாயைகளை மறு உற்பத்தியாக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? அதற்கான பெறுமதி என்ன? என்ற கேள்விகளும் கூடவே வரலாம். படைப்பின் அடிப்படையே இப்படித்தான் உள்ளது.

நமக்கு முன்னர் பரிச்சயமான ஒன்றாக இருக்கும் படைப்பு நிச்சயமாக அப்படியானதல்ல. இதை நாம் கூறந்த அவதானிப்பில் புரிந்து கொள்ள முடியும். ஒவ்வான்றுக்குமிடையில் வேறுபாடுகளும் கோல மாறுதல்களும் விலகல்களும் நிச்சயமாக உண்டு. இதுதான் ஒவ்வாரு கவிஞரையும் வேறுபடுத்துகிறது. தனித்துவங்களின் அடையாளங்கள் ஒவ்வாருவருக்கும் இடையில் உருவாகுவதும் இப்படியானபோதுதான். அப்படியென்றால், ஏன் சாயைகளைப் போன்ற உணர்வ ஏற்படுகிறது? என்ற கேள்வி நம்முள் மீள எழும். நாம் தொடர்ந்து வாசிக்கிறோம். இந்த உலகோடு, சூழலோடு ஒன்றியிருக்கிறோம். நமக்கும் இந்த உலகத்துக்கும் சூழலுக்கும் இடையில் தொடர்ந்து ஊடாட்டங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. நமக்கும் கவிதைக் குமான ஊடாட்டங்களும் தொடர்ந்து நிகழ்கின்றன. இதெல்லாம் எங்களுடைய ஆழ்மனதில் பழந்து அதுவே ஒரு தளமாக மாறிக் கொண்டிருக்கிறது. அப்படி மாறிக்கொண்டிருக்கும் அந்தத் தளத்தில் எல்லாம் சமநிலை கொள்கின்றன. மண்ணில் எதைக்கொட்டினாலும் எதை ஏரித்தாலும் எதை நட்டாலும் இறுதியில் எல்லாம் ஒன்றாகவே ஆகி விடுவதைப் போல, இந்த ஆழ்மனப்படிவுகளில் சேர்பவை எல்லாமே ஒன்றாக மாறிவிடுகின்றன. இப்படி மாறும்போது நமக்கு ஏற்கனவே பரிச்சயமானதைப் போல, பலவும் உள்ளன. அதனால் புதியதாக

எதுவந்தாலும் அது ஒன்றின் அல்லது பலவற்றின் சாயைகளைப் போலவே தோன்றகிறது. தவிர, கவிஞருடைய வாசிப்பும் சூழலில் அவருடைய ஊடாட்டமும் மொழியிலும் இலக்கியத்திலும் அவருக்கி ருக்கும் உறவும் ஒரு தொடர்ச்சியை அளிக்கும். இந்தத் தொடர்ச்சியின் மறுவளம் சாயையென்றே உணரவைக்கும்.

“இந்த வழி
போகலாமா?” என்று
அவனைக் கேட்டேன்.

“அந்தவழி போனால்
இந்த வழி வரும்”
என்றான் அவன்.

அந்த வழியால் போனபோது
“ஏன் இந்தவழி” என்று
என்முன்னால் வந்த
இன்னொருவன் கேட்டான்.
பின்னர்,
“அந்தவழியாலும்
போகலாம்
இந்தவழியாலும்
போகலாம்”
என்றான்.

.....

என்னை அழைத்துச்
சௌறவன்.
“இதுதான் அது
அதுதான் இது”
என்று சொன்னான்.

“அவன் வந்தது

என் பின்னாலா
 இல்லை முன்னாலா...?"
 திகைத்தபடி நின்றேன்.

இது போலக் கவிதைகளை நாம் முன்னர் எங்கோ படித்தது போலிருக்கிறது. குறிப்பாக நகுலனுடைய கவிதைகளில் இந்தத் தொனியின்டு. ஆனால், இது நகுலன் கவிதை இல்லை. சட்ட நாதனின் கவிதை. நகுலனுக்கும் சட்டநாதனுக்கும் ஒத்து தன்மை யுடைய அனுபவமும் உணர்வும் சிந்தனையும் ஏற்பட்டிருக்கலாம். புழங்கும் மொழிகூட வாசிப்பினாலோ வெளிப்படுத்தல் முறையினாலோ ஒத்ததாக அமையக்கூடும். அதனால் எங்களுக்கு அப்படியொரு அருட்டுணர்வு ஏற்படலாம். ஆனால், தொடர்ந்த வாசிப்பில் நாம் ஒவ்வொன்றுக்குமான வேறுபாடுகளையும் விலகல்களையும் கவர்மையாக உணர முடியும்.

இதோ இதற்குச் சான்றாக இன்னொரு கவிதை:

அசப்பில் அவள் போல
 இருந்தாள்.
 கிட்டவாகப்
 போய்ப் பார்த்தபோது
 அவளில்லை
 என்பது தெரிந்தது.
 இவனும்
 அழகாகத்தான்
 இருக்கிறாள்.
 சிறிது
 கண்களைச் சுருக்கிச்
 சிரிக்கும் அழகு
 இவளிடமும் இருக்கிறதே,
 இது எப்படி...?
 அவளாகத்தான் இருக்குமோ....?
 இவனும்.
 இருக்கலாம்!

இந்த மாதிரியான அனுபவங்கள் நமக்கு ஆச்சரியமூட்டியபடியும் மாயிவத்தை புரிந்தவாறும் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறன்றன. இதைப்போன்ற தருணங்களை சட்டநாதன் பல கவிதைகளில் எழுதியிருக்கிறார். புதிர் நிலை. இது நமக்கு மிக ஈர்ப்பாக உள்ளது. இதேவேளை இதைக் கடந்து சமூகப் பிரச்சினைகளையும் அரசியலையும் வெளிவெளியாகவே சாடும் பல கவிதைகளும் சட்டநாதனிடம் உண்டு. அவருடைய அகச்சீற்றம் அது. நிகழ்கால நிகழ் வகைனின் மீதான எதிர் வினைகள் என அவற்றைச் சொல்லலாமா? அப்படித்தான் சொல்ல வேண்டும். எதுவெல்லாம் ஒரு படைப்பாளியைப் பாதிக்கிறதோ, எதுவெல்லாம் ஒரு கவிஞரின் உள்ளணர்வில் கொதிப்பை உண்டாக்குகிறதோ, எதுவெல்லாம் தூண்டலை ஏற்படுத்துகிறதோ, எது அனுபவமாகவும் உணர்தலாக வும் உருப்பெறுகிறதோ அதை எழுதவேண்டிய அல்லது வெளிப்ப தேத் வேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. அப்படி அமையும் போது அதற்கான வடிவமும் வெளிப்பாட்டு முறையும் உண்டாகின்றன. இங்கும் அது நிகழ் கிறது. பிற கவிதைகளில் காணப்படும் மொழிதலுக்கும் அரசியல் மற்றும் சமூக நிலை சார்ந்த கவிதைகளின் மொழிதலுக்குமிடையில் வேறுபாடுகள் உள்ளன. பின்னவற்றில் ஆக்ரோசமும் பிரகரடனத் தன்மையும் வந்து விடுகின்றன. இது இயல்பானது.

சட்டநாதனின் கவிதைகள் தொகுக்கப்பட்டு நூலாக்கப்படுவது அவசியம். அப்படி அமைந்தால் பல பரிமாணங்களுடைய இன்னொரு வாசிப்புக்கும் இன்னொரு அனுபவ அறிதலுக்கும் வாய்ப்பேற்படும். படிமம், ஆராதனை, தீ, தோற்றங்கள், பாலைப்புதிர், பிணையாய் நான் தான்..., நினைவில் இவை நெருடலாய்..., துயரம் இன்னும் தூரமாய்..., உள்ளொளி, விசாரம், உரிமை, நீரிள்ளிறம், இவனும் அவனும் போன்ற பல கவிதைகள் மிக ஈர்ப்புடையனவாக உள்ளன. இந்தப் பட்டியல் இன்னொருவருடைய வாசிப்பிலும் தேர்விலும் வேறுபடலாம். ஆனால் இவற்றின் மொழிதலும் உள்ளீடும் சட்டநாதனை தனியாக அடையாளப்படுத்தக் கூடியன.

பொதுவாகவே சட்டநாதனின் கவிதைகளில் அடியாளிப்பாக உள்ளது கேள்விகளே. தன்னுள் எழுகின்ற எண்ணற்ற புதிர்களுக்குப்
க.சட்டநாதன் | xviii

பதில்களைத் தேட முற்படும் கேள்விகள். சில இடங்களில் எழுகின்ற கேள்விகளை அப்படியே நம்முன்னே அவர் வைக்கிறார். அந்தக் கேள்விகளுக்கான பதிலை நாங்களும் தேட வேண்டும். ஏனென்றால் இந்தக் கேள்விகள் என்னிடமும் உள்ளதே. கேள்வி மயமாகியதே வாழ்க்கை. எமக்குள்ளேயே என்னற்ற கேள்விகள் உண்டு. எம்மைச் சுற்றியும் பல கோடிக் கேள்விகள் உள்ளன. பிரபஞ்சமே புதிர்கள் நிறைந்த ஒன்றுதான். வாழ்க்கை முடிவற்ற கேள்விகளை உற்பத்தி செய்து கொண்டிருக்கும் ஒரு நிகழ்வு. கவிமனம் இந்தக் கேள்விகளில் தன்னை ஈடுபடுத்தியும் விலக்கியும் நிகழ்த்திக்கொண்டிருக்கும் ஒரு புதிர் விளையாட்டுத்தானோ!

கிளிநொச்சி.

கருணாகரன்

எளிய தருணங்களின் மீது படரும் தனிமை

சட்டநாதனின் கவிதைகள், எளிய தருணங்களின் மீது படரும் வலியை ஆழமாக வெளிப்படுத்துபவை. தனிமை அல்லது வெறுமையின் மீது துயரிசையாக கவிபவை. நெகிழ் வும் சொல்லடர்த்தியும் மிகுந்த புனைவுத்தியை அவர் தன் கவிதைகளில் பயன்படுத்துகின்றார். புறத்தோற்றத்தில் அல்லது வெளிப்பாட்டு முறையில் சாதாரணமானவையாகத் தோற்றங்காட்டும் கவிதைகள் பலவும் அவரின் வாழ்நிலை அனுபவங்களின் தரிசனங்களாக ஆழமான அர்த்தம் பெறுகின்றன.

அவரின் கவிதைகளில் பூம் நின்று தன் அகத்தை நோக்கும் ஒருவகை உத்தி காணப்படுகின்றது. அவரால் தன் தனிமையையும் தன்னில் செறிந்து கிடக்கும் வெறுமையையும் அவற்றின் தூல நிலைக்கு அப்பாற்பட்ட நிலையில் காணமுடிகின்றது. அதனால்த் தான் அவரால் தன்னில் தானே ஆறுதல் காணவும் ஆற்றாமை மிகுந்து வேதனை கொள்ளவும் முடிகின்றது.

சிறுக்கையாளராக இவ்வளவு காலமும் அடையாளங் கொண்டிருந்த சட்டநாதன், இது தொகுப்பின் மூலமாக கவிஞராக அடையாளங் கொள்கின்றார். அவரது கவிதைகளை 'நீரின் நிறம்' என்னும் தலைப்பில் தொகுப்பாக வெளியிடுவதில் மறுபாதி மிகுந்த மகிழ்வடை கின்றது. அவரின் சிறுக்கையாளப் போலவே கவிதைகளும் தமிழ்ச்சுழலில் மிக்க கவனத்தைப் பெறும் என நம்புகின்றோம்.

கோண்டாவில்,
15.05.2017

சித்தாந்தன்

நினைவில் இவை நெருடலாய் ...

இந்த இடத்தில் தான்

இருந்தது

எங்கள் வீடு.

சிதறிக் கிடக்கும் சிறு கற்களும்
சிறுகுவியலாய்த் தெற்கு மூலையில் கிடப்பதும்
அடையாளமா...?

தென்னை மரம்- அருகாகக் கிணறு,

என அவை

இருந்த இடம் தெரியவில்லை.

அம்மா கவாபிக்கு மலர் கொய்யும்
செவ்வரத்தைச்செடி;

சுற்றிவர இருந்த கிளைகள்

ஒடிந்து தொங்க,

நடு மரத்தில் ஏதோ வடுபட்டுச்

சரிந்து கிடக்கிறது.

பட்டுப் போன அம்மரத்தில்

ஒற்றைச் சிறு கிளையில்

பசுமை இருக்கிறது.

இன்னும்

சில இலைகள் ஈரக்கசிவுடன்.

பட்டுச் சிவப்பாய்

முகை நெகிழித்தும்

மொட்டொன்று

அக்கிளையில்.

ஒர் இலையின் ஓரத்தில்

வெள்ளையாய் சிறு எச்சம்

எது இட்டது!

குண்டுக் கண் பிலாக் கொட்டைக் குருவியா?

அல்லது

கொண்டைக் கிளாத்தியா...?

எங்கிருந்தோ அக்குருவி

இங்கு வந்திருக்கல்
சாத்தியமே.

பகைவன்
தறிகெட்டுப் படை நடத்திய எச்சங்கள்
இன்று இங்கு
ஏராளமாய்...
நூற்றாண்டுகள் கடந்தும்
நினைவில் இவை நெருடலாய்...

இந்த இடத்தில்தான்
இருந்தது
எங்கள் வீடு.

2007

இலக்கு

அவைகளில் நுரையும் இல்லை,
 அவைவுமில்லை.
 காற்று உறைந்து விட்ட நிலையில்,
 மிதந்து வரும்
 அந்த ஒற்றை மலர் மட்டும்
 மெல்லிய
 அசைவகஞ்சனும்
 சில்லிட்ட சிலிர்ப்புதனும்
 எதை நோக்கி நகர்கிறது.
 முடிவற் ற அதன் நகர்வுக்கு
 இலக்கு
 நிச்சயமாய் இருக்கும்.

2015

தீ

வியுகம் அமைத்துத் தான்

இரவு முழுவதும்
அவன்
என்னைத் தாக்கினான்.

“ஏன் மரத்துப்போனாய்...!”
என்று இடைக்கிடை
கேட்கவும் செய்தான்.

புரட்டிப் புரட்டிப்
போட்டவன்,
கூறிய நகங்களால்
கீறிப் பார்க்கவும் செய்தான்.
பிள்ளர்,
வளைந்த அலகுகள் கொண்டு;
கொத்தி, கொழுவி இழுத்து,
நார்நாராய் வகிர்ந்து பார்த்து
ஏதேதோ தேடினான்.
அலுத்தவன்,
“frigid bitch”என ஏசவும்செய்தான்.

மனதுள் கொதி நிலை,
உள்ளெரியும் தீ
தணலாய்க் கனல்,
அருகில் கிடந்தவன்
சருகாய்ப் பற்றி
எரிவது கண்டேன்.

கீறலாய் ஒருசிரிப்பு
உதிர,
புரண்டு படுத்தேன்.

2008

கவிதை

பூ உதிரும் ஓசைதான்
 அவள் வரும்போது கேட்கும்.
 உள் ஊறலாய் ஏதோ ஒர் ஒளி.
 கூடவே தாழும்பு வாசம்,
 உணவுத் தட்டோடு வரும்அவள்,
 பிசைந்து பிசைந்து
 விரலிடை வழியும்
 உணவை உண்ணுவாள்.
 இடைஇடையே
 எனக்கும் ஊட்டுவாள்.
 ஊட்டும் போது, அவள்
 “ஆ...ஆ...” சொல்லும் அழகு
 என் கண்முன் விரியும் கவிதை.

2013

நீரின் நிறம்

துளிகள் விழுந்த போது
விழித்துக் கொண்டேன்.
அருகில் பார்த்தேன்
உன்னைக் காணவில்லை.

நீ
மழையில் நனைந்தபடி...
ஏன்
எதற்கு
என்ன கூத்திது...?

மழை உனக்குப் பிடிக்கும்
அதனால்,
கடும் மழையிலுமா...?

நனைந்து
விரைத்த உன்னை
அணைத்தபடி வந்து
கட்டிலில் கிடத்தினேன்.

நீ
திண்ம நிலை அழிந்து
திரவமானாய்,
நீரானாய்.
நீரின் தொடுகையில்,
உறைந்துகிடந்தவன்-
திடுக்குற்று விழித்தேன்.

நீ
அசையாமல்
என்னருகில்
கிடப்பது தெரிந்தது.
அசப்பில்
உன் நிறம்
நீரின் நிறமாயிருந்தது.

2013

மெளனம்

மனம்நொந்து
 துயரம்தோய
 வருபவரிடம்
 எதுவும்பேசாது
 மெளனமாயிருத்தல்
 சாத்தியமா...?

அவர் எதிர்பார்ப்பதெல்லாம்.
 ஒரு வார்த்தை;
 ஆறுதல் தரும்
 ஒரே ஒரு வார்த்தை.
 இனக்கமான ஒரு சிரிப்பு.
 இதமான ஒருதொடுகை.

இவை எதுவுமே
 அங்கு ஆவதில்லை.

எனது மனதின்
 உள்ளசைவை,
 ஓசையை
 நகர்த்தி
 அவருக்கு நுகரத்தருதல்
 இனிதே.
 ஆனாலும்,
 அப்படிஏதுமில்லாமல்
 எப்பொழுதும்போல,
 கணக்கும் துயருடன்
 நான் விலகி,
 மெளனமாய் உறைவது
 எதனால்...!

2010

பாலைப் புதிர்

உறைந்து போய்
அகலிகைக் கல்லாய்க்
கிடந்த போது
அவன் வந்தான்.
அருகில்
அற்ப பழுவாய்
நெளிந்து வழிந்தான்.
ஸ்பரிசம்-
அருவருப்பான
ஓரு
வெதவெதப்பு.

இன்னும்
நெருக்கமாய் வந்தவன்;
ஆடை நெகிழ்த்தி,
முலைகள் பற்றி,
உதடுகளில் முத்தமிட்டான்.
பின்
இங்கித மில்லாமல்
ஏதேதோ செய்தான்.
அவன் இச்சித்த
இடமெல்லாம்
தீபட்டுப் பொசுங்கிய
மாமிச வாடை.
அதில் திளைத்து,
ருசித்துப் புசிக்க
முயன்றவன்-
பாலைப் புதிராய்க் கிடந்த
என்னை
ஏர்க்கால்கொண்டு,
மழுங்கிய முனையால்
இழுத்து,இழுத்து,அழுத்தி
உழுது பார்த்தான்.

திரும்பிய நான்
சன்னல் வழி பார்த்தேன்.
மீளவும்
உருமாறி அதே பழுவாய்
அவன்

தூர
இன்னும் தூர விலகி
ஒரு கரும்புள்ளியாய்
மையம்கொண்ட
அதிசயம் நடந்தது.

2010

ஆராதனை

உனது ரசனைகள்
எவை என்பது
எனக்குத்
தெரியாமலே போய்விட்டது.

பறவைகளின் விரக ஒலி.
வெளிறிய
வானில்
சுடரும் ஓற்றை நடசத்திரம்.
காற்றின் சிறு சலசலப்பு;
சில சமயம்
அதன் சங்கீதம்.
தூரத்தில்...
வெகுதூரத்தில்
தெளிவற்றுக்கேட்கும்
மழைஸ் சொல்.
பிரியமான
உனது விழிமலரின்
மருட்சி,
கழுத்தோரம் தெரியும்
சிறு மச்சம்
என்று
இவை எல்லாம்
எனக்கு...
எனக்கேயானவை!
உனக்கு...?

காலதாமதமாய்த் தான்
அந்தச் செய்தி
எனக்குத் தெரியவந்தது.
நீ
என்னை விரும்பினாயாம்!

மரணப் படுக்கையில்
நீ

கிடந்த போது
 உனது
 மஞ்சள் பாரித்த உடம்பின்
 அனுக்கள் தொறும்

உனது காதல்
 நிரம்பி வழிந்தது.
 உனது மூச்சின் வாசனையிலும்
 அது இருந்தது.
 காலதாமத மாணாலும்
 உனது காதலை
 கண்ணீருடன்
 நான் ஆராதிக்கிறேன்.

2013

படிமம்

புழுதி படிந்த
வெளித் திண்ணையில்தான்
நீ
படுத்துக்கிடந்தாய்.
உனது உடலில் எல்லாமே
உலர்ந்து போய்க் கிடந்தன.
விரல்கள் ஒலை நெட்டியாய்...
கழுத்து நரம்புகள் புடைத்து,
பட்ட வேரின் பழுப்பு நிறத்தில்.
கண் உறையுள்
சோர்ந்து கிடக்கும் விழிகள்.
கிழிந்த
புள்ளிச் சட்டையின் கீழாகக்
குருக்குத்திக் குட்டி வாழையின்
சவளால் தண்டுகளாய்க் கால்கள்.
உன்னில்
உயிர் ஓட்டிக்கொண்டிருப்பது
லேசாய்ப் படரும் மூச்சில் தெரிகிறது.
“எங்களுர் பிள்ளைதான்...”
அம்மன் கோவிலடி ...”
ஆரோ சொன்னது கேட்டுத்
திரும்பிப் பார்த்தேன்.
லேசாய்க் கால் பதித்து
அசைந்து வருகிறாய்.
வரட்சியால்
கோலங் கெட்டுக் கிடக்கும்
நீ
எங்கள் ஊரின்
அசல் படிமம்.

2013

அவன் காணாமல் போன்போது...

அவன்
காணாமல் போனது
எனக்குத் தெரியும்.

நேற்று முன்தினம் தான்
பார்த்தேன்.
பின்னர்,
நான் அவனைக் காணவில்லை.
ஆனால்,
அன்று விடியவில்
அவனை
மீளாவும் கண்டேன்.

ஊர் உள் ஒழுங்கையில்,
கிறவல் கல் மீது
அவனது
பாதங்கள் பரவும் ஒலி.
தேன் குடித்த மதர்ப்புடன்
சில
வண்ணத்துப் பூச்சிகளும்
அவன் கூட...
அது
அழகாக இருந்தது.

மதுர மொழியில்
தனதுகாதலை
அவன்
எனக்குச் சமர்ப்பித்தபோது,
முகை அவிழ்ந்து
நெகிழும்
மலராணேன்.

கண் அலர்த்தி
நிமிர்ந்த வேவை
அவனைக் காணவில்லை.

நேற்று முன்தினம் தான்
அவன்
காணாமல் போனான்.
இன்று
வருவானென
என்
உள்மனம் ஒலிக்கிறது.

அவன் வரவுக்காகக்
காலம்
காத்திருக்கிறது.

நானும்தான்...!

2010

கலவரம்

“கலவரம்
நடக்கும் இடம்
அங்கே போகாதே...”
என்றான்
நண்பன்.

ஆனாலும்
நான் போனேன்.

எனக்கான கலவரம்
ஏதும்
ஆயத்தம் செய்யப்படாததால்
அங்கு கலவரம் ஏற்பட
வாய்ப்பு இல்லாமலானது.

வாய்ப்பு வரும்வரை
காத்திருந்தேன்.
அப்பொழுதும் அது வரவில்லை.

“என்...?”என்று கேட்டதற்கு
அங்கிருந்து
கலவரம் செய்தவர்கள்
சிலர்
பொலிஸ் துப்பாக்கிச் சூட்டில்
செத்துப் போயினர்
என்றனர்.

அதனால்
கலவரம் ஏதும் இங்கு
இப்போது இல்லை
என்றனர்.

செத்தவர்களில் சிலராவது

கலகம் செய்ய வருவார்கள்
எனக் காத்திருந்தேன்.
அப்பொழுதும்
அங்கு கலவரம் செய்ய
ஆரும் வரவில்லை.

2015

ஒளி

எங்கள் ஊர்
 இருளில் கிடக்கிறது,
 நரகத்து
 நடுவழிப்பாதை போல.

கோயில்கள், கரப்பக் கிருகங்கள்,
 குடிமனைகள்,
 ஊர் அம்பலங்கள்,
 உள் இழையும் பாதைகள்
 என்று எல்லாமே
 அடர்ந்த கரும்பாசி
 படர்ந்தது போல்
 இருளில் கிடக்கிறது,

ஒரு அகல்தானும் இல்லை
 ஒளியேற்ற
 எங்களிடம்.
 ஒரு துளி எண்ணெய்க்கு
 ஊரெல்லாம் அலைகிள்ளோம்.
 உண்மை இது.

ஒளி நமக்கு வேண்டும்.
 ஒளி நமக்கு வேண்டும்.

இருளிலிருந்து
 எம்மை ஒளிக்கு இட்டுச்செல்ல
 ஆர் வருவார்...!

எங்கள் ஊர்
 இருளில் கிடக்கிறது,
 நரகத்து
 நடுவழிப் பாதை போல.

2006

அரசி

பூவாசம் நிரம்பி
வழிவதுபோல்,
தேன்குடம்
கொட்டிச் சரிவதுபோல்,
கொள்ளையாய்ப் பிரியம்
எங்கள் வீட்டில்
எப்பொழுதும் உண்டு.
ஆனாலும் -
சில வேளாகவில்,
மிக அற்பமான
காரணங்கள் போதும்.
தவறாய் உதிர்க்கும்
சொற்களும்தான்.
அவள்!
எனது அரசி,
உள் அகவித்த
கூரிய
நகங்களால்
என்னெப் பிளந்து,
பிரித்துப் பார்த்து விடுகின்றாள்.
அப்பொழுதுகளில்
உதிரும்
வசவுகளும் வார்த்தைகளும்
எரிசரங்கள்.
அவள் என்னை
மடக்கி,
வளைத்து,
வதைத்துத்
துவைக்கும்போது
நுனி நாக்கில் நிமிரும்
சடு சொற்களை
உள்ளடக்கி
நான்
இதுங்குவ தெல்லாம்
அவள் பாவம்

என்பதால்தான்.
 மீண்டும்
 மன மண்ணில்
 சுரம் பொசிய
 தளிர் அரும்பும்.
 அரும்பு மொட்டாகும்.
 பின்னர்,
 டி அலரும்.
 திகட்டுமளவு பிரியம்
 தேனாய்ச் சொறிந்து வரும்.
 நான் அவருக்காக
 அவள் எனக்காக
 என்று
 இருக்கிற வரைக்கும்
 இது தொடரும்.

2013

காகங்கள்

காகங்களிடம் மட்டும்
அவனுக்கு அப்படி என்ன விரோதம்.
காகங்களைக் கண்டதும்
அவன்
ரெளத்திரனாய் விடுவது அதிசயம்தான்...!

ஊர் எல்லை வரை சென்று
அழுக்கு அகற்றும்
அசல் தோட்டி அவை என்பது
அவனுக்கு
நன்றாகத் தெரியும்.
அவனது
பகைமை அலைக்கழிப்பில்,
இவை ஏன்
ஊரெல்லாம் இருக்க வேண்டும்
என நினைத்தான்.

ஒரு கால் நொண்டும்
காகம்.
ஒற்றைக் கண் இழந்த
காகம்.
ஒரக் கண் பார்வையால்
ஊரையே உலைக்கும்
காகம்.
ஏமலாந்தியாய் இருக்கும்
சிறார்
கை உணவு இறாஞ்சும்
காகம்.

முற்றத்தில் உலரப்போடும்
மிளகாய்
அரிசி
பருப்பு
உஞ்சுது
வெந்தயம்

வத்தல்

என்று எது/வென்றாலும்
அலகு நிரம்பக
கோவி அள்ளி அடைசும்
காகம்.
அண்டங் காகம்
அரிசிக் காகம்
எனக் காகங்கள்
ஏகணப்போல
அங்கு
அநேகம் பொலிந்தன.

எல்லாவற்றையுமே
ஒருகை
பார்த்து விடுவதென்று
கங்கணங் கட்டிக் கொண்ட
அவன்,
கீரைக்கும்
கத்தரி, மிளகாய்க்கும்
புகையிலைக்கும் விசிறியென
நீருடன் சேர்த்துக்
கலக்கி வைத்திருந்த,
நஞ்சு நாசினியை எடுத்து
அரிசிப் பருக்கை களில்
வாகாகக் கலந்து,
முற்றத்தில் பரத்தினான்.
அங்கு
ஒன்று கூடிய ஊர்க்காகங்கள்
எல்லாம்
தவறாது உணவெடுத்தன.

கொள்ளொ நோய் வந்ததென
ஒரு கோரக் காட்சி
அங்கு
கோலங் கொண்டது.

வீழ் நீர் வழிய,
சிறு உலர,
நா வறள,
அகலக்கால் பரத்தி

பேச்சிழந்து
முச்சிழந்து
உயிர்ப் பொட்டழிய
போயே போய்விட்டன
அத்தனை காக்கைகளும்.

அது
அவனுக்கு
மனதில் மகிழ்ச்சியையும்
லேசான மலர்ச்சியையும்
தந்தது.

அந்த யமதூதன் வருகையை
ஊர்க்காகங்கள்
அறியாது போனதால்
காக்கை அற்ற ஊராகியது
அக்கிராமம்!

ஆனாலும்-
ஒரு காகமாவது
எப்பொழுதாவது வரும் எனும்
எதிர்பார்ப்பும்
கவனமும்
அவனுக்கு உள்மனசில் இருந்தது.

நாளது கழியச்
சில காகங்கள்
அயற் கிராமக்திலிருந்து
அங்கு வந்தன.
திடுக்குற்று விழித்த
அவன்
செயலிழந்து,
செய்வதறியாது தவித்தான்.
ஆனாலும்,
சில அரிசிக் குருணல்களையும்
பூச்சி நாசினியையும்
கையில் எடுத்தான்.

உடல் பதற,

அவனது
கைகள் லேசாய் நடுங்கின.

அவனது குரல்
சற்று மாற்றம் கொண்டு
காகத்தின் குரலாய் ஒலித்தது.
அவனது முகத்தில்
கூரிய அலகுகளோடு
கருஞ் சொண்டொன்று
தானாய்
முளைத்தது.
கூடவே இறகுகளும்.
கூரிய நகங்கொண்ட
கால்களும்.

குரலில் கரகரப்பு
ஏற்ட—
“கா...கா...”என
அவன்
ஒலி எழுப்பினான்.
அவனது குரல் கேட்டு,
தொகை தொகையாய்
அவ்
ஹர் வந்த காகங்கள்
அவனைச் சூழ்ந்தன.
தொந்தரவு தந்தன.
அதனைத் தாளாது
சிறகு விரித்தவன்,
மேலே...மேலே பறந்து சென்றான்.
தூரத்தில் அவனைப் பார்த்து
நிற்பது யார்...?
மங்கலாய்த் தெரியும் அவர்
ஸ்ஸ்வரனா?
இல்லை,
சனீஸ்வரன்!

வாகனம் ஏதுமில்லாது
தவித்து நின்றஅவருக்கு
அவன் வாகனமானான்!

2014

குழப்பம்

“இந்த வழி
போகலாமா? ”என்று
அவனைக் கேட்டேன்.

“அந்தவழி போனால்
இந்த வழி வரும்”
என்றான் அவன்.

அந்த வழியால் போனபோது
“என் இந்தவழி” என்று
என்முன்னால் வந்த
இன்னொருவன் கேட்டான்.
பின்னர்,
“அந்தவழியாலும்
போகலாம்
இந்தவழியாலும்
போகலாம்”
என்றான்.

பின் , ஏதோ நினைப்புடன்
“நீ
உண்மையில்
எங்கு போக வேண்டும்”
எனக்கேட்டு,
வினாவடிவில் நின்றான்.

“சொர்க்கம்” என்றேன்.
“சொர்க்கமா...?”
“இல்லை...இல்லை
திரிசங்கு சொர்க்கம்”
என்றேன்.

என்னை அழைத்துச்
சென்றவன்,
“இதுதான் அது

அதுதான் இது”
என்று சொன்னான்.

‘அவன் வந்தது
என பின்னாலா
இல்லை முன்னாலா...?’
திகைத்தபடி நின்றேன்.

அவன் சிரிப்பது மட்டும்
எனக்கு
அப்பொழுது கேட்டது.
சிரிப்பு வந்த திசை தெரியாது
குழம்பியவனாய்,
விழித்தபடி நின்றேன்.

சுவடழியாத
அந்தச்சிரிப்பு மட்டும்
எனக்குத்
தொடர்ந்து கேட்டபடி...!

2014

சிநேகம்

எங்கள் வீட்டில்
எலிகளின் தொல்லை அதிகமானதால்
பூனை வளர்க்க
எண்ணினோம்!

முன் அனுபவங்கள்,
பூனை வளர்க்க வேண்டாம்
என
உணர்த்திய போதும்-
வசந்தன்
ஒரு பூனைக் குட்டியைக்
கொண்டு வந்து தந்தான்.
அவனைப் போலவே
அதுவும் தவ்வலாய்
இருந்தது.
“பசுப்பாலும்
நெத்தலியும் அதற்குத்
தந்தால் நல்லம்...”
என்பது
அவனது ஆலோசனை.

பூனை வளர்ந்து
பெரிதாய் உருப்பெற்றது.
ஒரு நாள் காலை,
விழித்து
எழுந்ததும்
குசினிப் பக்கமாகப் போனேன்.
என்ன அதிசயம்!
குசினி வாசலில்
கால் துடைப்பானில்
பூனை
படுத்துக்கிடந்தது.
அதன் அடிவயிற்றோடு
அணைந்தபடி-
வெத வெதப்பைச்

சுகித்தபடி -
வட்டக் கண் மலர்த்தி,
நீள வால் தழையவிட்டு,
ஓரு
சின்னஞ் சிறு சுண்டெலி
அயர்ந்து
தூங்கியபடி கிடந்தது.

நெருடலற்ற நெருக்கமும்
நேசிப்பும்
அவ்விடத்தில் நிரம்பி வழிந்தது.

எலிகளின் புதுவிதமான
தொந்தரவு
இனியும்
எங்கள் வீட்டில் தொடரும்!

2014

தோற்றங்கள்

கவிதை எழுதத்தான்
காகிதம் எடுத்தேன்.
கவிதை வரவில்லை.
ஓவியம் போடலாம்
என்ற எண்ணை
உளைச்சவில்
அந்தத்தாளில்
புள்ளிகள் போட்டேன்.
புள்ளிகள்
பசும் புற்களாயின;
புற்களின் முனைகளில்
பனித்துளிகள்.
குரியக் கதிர்களின் புணர்தலில்
துளிகள் உலர
அங்கு சில மலர்கள்
தோன்றின.
மலர்கள் பொன்னோவிர்
குழந்தைகளாய்
மாறிய வேளை
அவர்களுக்கு ரெக்கைகள்
முளைத்துத்
தேவதை ஆயினர்.

தேவதைகள் ஒவ்வொருவராய்
வந்து
என்னைத் தொட்டிலில் இட்டு
தாலாட்டுப் பாடினர்.
சீராட்டினர்.
தாலாட்டுப்பாடலின்
சறுக்கலில்
நான் எழுந்து
நர்த்தனமாடி னேன்.
நர்த்தனமாடிய வேளை

என் காற் சலங்கைகளின்
 தெறிப்பில்
 ஓராயிரம் பவளக் கற்களும்
 முத்துக்களும்
 தொடர்ச்சியறாது
 சிதறி
 மலைகளாய்க் குவிந்தன.
 ஒருசில முத்துக்கள்
 நகர்ந்து சென்று
 முண்டமாய் நின்ற
 சில பெண்களின்
 தலைகளாயின.
அந்த
 ஒளி முத்துத் தலைப் பெண்கள்
 ஒய்யாரமாய்ச் சிரித்தார்கள்.
 பின்னர்,
 என்னைக் கிட்டவாக அழைத்தார்கள்.
கிட்டத்தில்
 வந்த என்னைத் தொட்டபோது
 நான் காணாமல் போனேன்.
 காணாமல்போன
 என்னைத் தேடித்தேடி
 அவர்கள் மாய்ந்தனர்.
 ஒருத்தி சொன்னாள்
 எனது சிரிப்பொலி கேட்பதாக!
 இன்னொருத்தி
 புஞ்சினாள்,
 எனது மழுவையின்
 சொட்டுத் தேன் சுவைத்ததாக.
 இன்னொருத்தியின் ஒசித்த
 குரல்,
 “எங்கே போனாய் ந்”!
 என்று கேட்டது.
 “மேலே பார்
 இன்னும் இன்னும்
 மேலே பார்”
 என்றேன்.

வானத்தின்
 கிழக்குச் சாய்வில்

அடர் நீலக் கருமையிடை
ஒளிரும்
நடச்சத்திரமாய்
நான் இருப்பது கண்டு
அவள்
மலைத்து நின்றாள்.
மற்றப்பெண்களும் தான்!

2014

அவள்

அசப்பில் அவள் போல
 இருந்தாள்.
 கிட்டவாகப்
 போய்ப் பார்த்தபோது
 அவளில்லை
 என்பது தெரிந்தது.
 இவளும்
 அழகாகத்தான்
 இருக்கிறாள்.
 சிறிது
 கண்களைச் சுருக்கிச்
 சிரிக்கும் அழகு
 இவளிடமும் இருக்கிறதே,
 இது எப்படி...?
 அவளாகத்தான் இருப்பாலோ
 இவளும்.
 இருக்கலாம்!

2014

துயரம் இன்னும் தூரமாய் ...

உரத்த குரல் கேட்கும் போதெல்லாம்
உதிரம் உலர்கிறது;
உறைந்து போகிறது.

அந்தக் குரல் அப்பாவினது:

“எங்கே எனது இன்சலின் மருந்து?
ஒரு ஊசி எடு.
முக்குக் கண்ணாடியை எங்கே தொலைத்தாய்.
அம்மாவைக் கூப்பிடு, இல்லை...நீ இஞ்ச வா!
ஏச்சில் படிகம் நிறைந்து விட்டது
அதை எடுத்துக் கொட்டு.”
அதிர்ந்த
அப்பாவிடம் வந்த போது,
அவனது குரல் கேட்டது:

“என்னப்பா இது,
இந்த லோங்ஸைம் சேர்ட்டும்
கசங்கிக் கிடக்கு.
ஏன் அயர்ன் பண்ணேல்லை.
அந்த ப்ரவுண் ரையை
எடுத்துவை.
சப்பாத்துக்குப் பொலிஷ் போட்டால்
தேஞ்சா போயிடுவாய்.

போட்டிருக்கா?
நல்லது.

ஆன சாப்பாடு தின்று எத்தனை நாள்.
ஃப்ரிஜ்ஜிலிருக்கும் ப்ரொயிலரை எடுத்துப்
பொரித்துவை.
இரண்டு உருளைக்கிழங்கு வெட்டி,
தூளும் உப்புமிட்டு,
சொட்டுப்பாலில் பிரட்டிவை.
அரிசிப் பிட்டுக்குச் சோக்காய் இருக்கும்.

தர்ஷனைக் குளிப்பாட்டு,
 சட்டை போடு,
 சாப்பாடுகொடு.
 போற வழியில் ஸ்கலில் நொப் பண்ணிறன்.
 எல்லாம் சரியா
 சாப்பிட வரவா...?”
 அவனது குரல் ஓய்ந்தபோது
 இன்னொரு குரல்,
 சின்னங்கலாய்...
 ஆனாலும் அதிலும் அதிகாரம் இருந்தது:

“வீட்டுக் கணக்குப் போடேல்லை
 கொப்பியை எடுத்துவை...
 ஸ்கல் பாக்கில் புத்தகங்களுடன்
 பென்சில், பேனா, அழிரப்பர்
 என
 எல்லாம் இருக்கா பார்!

குளிருது
 குளிக்க மாட்டன்.
 சுடுதண்ணீர் வேணும்
 முகம் கழுவ.
 கொல்கேட் ஹேபல் இருக்கா?
 பல் விளக்க முன்னர்
 கோப்பி வேணும்.”

முளைத்து
 மூன்றிலை விட முன்னர்
 அட
 இதுக் கென்ன இத்தனை கெப்பர்!

அல்லாடுதல்தான்
 எனக்கு விதிச்ச விதியா...?

ஓங்காரமாய் ஒரு குரல் எடுத்து
 ஒலிக்க உன்னிய போது
 மீளவும்
 அந்த ஆணைகள், அதிரும் குரல்கள்.

அது அப்பாவா,
அவனா,
அவனது பிள்ளையா... ?
எல்லாமே எனக்குக்
குழப்பமாய்...
சலனம் ஏதுமற்று,
இறுகிய எனதுஆன்மாவின்
விடுதலை
துயரமாய்
இன்னும் தூரமாய்...

2007

எல்லாமே பிடிக்கும்

எனக்கு
 எல்லாமே பிடிக்கும்
 செடி, கொடி
 வளி
 வெளி
 ஓளி
 மலைகள்
 இழிந்து வரும் அருவி
 ஆறு
 அடர்வனம்.
 பெண் உடல்
 அது தரும் சுகம்.
 குழந்தை
 அதன் மழைலை.
 மொக்கு அவிழும் மலர்,
 அதன்
 உள்ளிழையும் மணம்.
 பறவைகள்
 மண்புழு
 வண்ணத்துப்பூச்சி
 அதன் மாயச் சிறகடிப்பு.
 ஒரு கல உயிரங்கி,
 அதன் உயிர் அனுக்கம்
 என்று
 இன்னும் இன்னும்
 எனக்கு
 எல்லாமே பிடிக்கும்.

2009

மருந்து

தனிமை.

இரவின் தொடுகையால்
இருண்டு கிடக்கிறது வீடு.
நீ இல்லை என்பது தெரிந் திருந்தும்
விளக் கேற்றவில்லை நான்.

ஓலிகள் அடங்கி,
காற்றின் மூச்சும் இல்லாமல் இருக்கிறது .
முன் முற்றத்தில் இறங்கி நடந்தேன்-
மன் மனத்தது,
ஆனாலும் மழையேதும் இல்லை;
சிறு தூறல் கூட.
இது எப்படி...?

காலடி சரம்.
கை பட்ட இடமெல்லாம் சரம்.
முன் பனியா...?

தனிமையின்
உள் துயரங்களைத் துடைத் தெரிய
இப்பனித் திவவைகளால்
முடியுமா...?

நீ
இப்பொழுது என்னுடன் இல்லை
என்பது
இப் பனித்துளிகளுக்குத் தெரியுமா...?
லேசாய் மூச்சடங்கி இருக்கும் காற்றுக்குத் தெரியுமா...?
வானத்தில் கண்சிமிட்டும் நட்சத்திரப் பூக்களுக்கு,
மேற்கு வானில் தேய்ந்து போய்க்கிடக்கும் நிலவுக்கு...?

அசையாமல் இருந்தாலும்-
உள் மனதில் உன்னை அசைபோடுதலே

எனக்கு
இப்பொழுது ஜெபமாகி விட்டது.

இந் நெடுந்துயரைத்
துடைத்தெறிய
மருந்தாக நீ வருவாயா...?

2015

கடவுள்

கடவுள் இல்லை என்று
சொன்னபோது
அதை நான் நம்பவில்லை.

கடவுளைத் தேடிப் புறப்பட்டேன்.
வெண்சாம்பல் விரிவில்
ஒளி பட்டது போல
ஒரு விரிவு...
நிறங்கள் அற்ற நிறம்.
இதுதான்
கடவுள் என்றார்கள்...!

இருக்கலாம்...!
ஆனால், நம்பிக்கை இன்னும் ஆகவில்லை.

திடீரென
ஒளி அலர்ந்த நிறத்தில்
ஒன்று தெரிந்தது.

தொட்டுப் பார்த்தேன்.
ஸ்பரிச சுகம்
இந்த லோகத்துக்கு உரியதல்ல.
அதனால்
இது... இது கடவுள்தான்
என்ற சிலிர்ப்பு என்னுள் படர்ந்தது.

2016.

அம்மாவைப் போல...

அம்மாவைப் போல
எங்களால் ஏன் இருக்க முடியவில்லை.

சுறு சுறுப் பென்ற சொல்லின்
முழுமை அவள்.
சொல் அளந்து பேசுமவள்,
தலை நிமிர்ந்து நின்றாலும்
மிதப்பேதுமற்ற
அசல் மனுஷி.

அவள்,
அவளது ஆச்சி வழியில்
வைத்தியர்.
கைவைத்தியம் அவளுக்குக் கைவந்த கலை.

மூட்டுவாதம், குக்கல்,
தொண்டைக்கரப்பன், செங்கண்மாரி,
சுரம், தொய்வு
என்று
எதுவந்தாலும்
ஊர் மக்களுக்கு
உபசரிப்புடன் வைத்தியம்பார்பதிலும்
பரிகரிப்பதிலும்
அவளுக்கு நிகர் அவள்தான்!

தூய மனசு.
தனக்கான ஒரு வெளியின் தேர்வு.
வேண்டுமீடத்து வெடிப்புறப் பேசும் இயல்பு.
தனது அவலங்கள், ஆனந்தங்கள்
எவை என்பன பற்றிய பிரக்ஞா
அவளுக்கு நிரம்பவும் உண்டு.

தாய், தேவி, மாதரசி, குலக்கொடி, குடும்பத் தலைவி,
கற்பரசி
எனப் பூச்சொரிந்து
பொய் உரைப்பவர்களைக் காணுமிடத்து,

மேலுத்தட்டுச் சிரிப்புடன்
அவர்களை
ஒதுக்கிவிடுவதுடன், ஒதுங்கியும் விடுவான்.

தான் பெண் என்பதும்
சக மனிதர் மத்தியில் தனது ஸ்திதி
யாதென்பதும் அவருக்கு அத்துப்படி.

தன் பிள்ளைகளையும்
உற்ற உறவுகளையும்
பரிவுடன் பார்க்கும் அவள்
எப்பொழுதும்
தன்னளவில் சுய இரக்கம் கொள்வதில்லை.

ஜியாவின் அருமந்த துணையவள்
இருவரும்
ஒருவரை ஒருவர் அநுசரித்து
ஏடுக்கும் முடிவுகள்
இருவருக்கும் பிடித்தவை;
ஏற்றம் இறக்கம் ஏதுமில்லாதவை.

ஆணாதிக்கக் கீறல்கள்
ஜியாவிடம்
தோன்றுவதில்லை என்று நான் கூறமாட்டேன்!
அவை அனைத்தும்
அவளது ஆளுகையின் முன்
முனை அழிந்து
போகும் அழகு சொல்லி மாளாது...!

வாழ்கை,
வாழ்வின் அர்த்தம் அதன்தர்க்கம்
என முழுமையும்
அறிந்து கொண்ட ஜீவியவள்.

அதுவே
அவளது ஜீவிதம்.

அம்மாவைப் போல
எங்களால் ஏன் இருக்க முடியவில்லை.

2016

பெண் ஜென்மம்

காதல்
என்று சொல்லித்தான்
அனுகினான்.
காமம் மட்டுமே அவனிடம் இருந்தது.

உடைந்து உதிர்ந்த
அவனது காமத்தின்
தீநாக்குகள்
என்னைப்
புரட்டிப் புரட்டிப் பொசுக்கின.

வீழுகங்கள் பல அமைத்து
அவன்
என்னை வளைத்து, மிதித்து, துவைத்து...

“நீ சுவை என நாடுவது
எதை,
தீயை... தீயைத் தானா...?”
அவனது
செவிப்பறை அதிரந்து கிழியும் வரை
அறைந்து ஓலமிட்டேன்.

“என் உடலின் அனுக்கள் தோறும்
திரவமாய் உருகித் தகிக்கும் நெருப்பைச்
சொரிதலே உனது பாடாகியதே...!
இது... இது ஏன்...?
காதலுடன் கலந்து கிடக்கும்
காமத்தின்
உரசல், சிலிரப்பு, உச்சப் பரவசம்
என்று
ஏதும் இல்லாத புணர்ச்சியா...?”

தசை கிழித்துப் புசிக்கும்
மிருகத்தின் சாயைகளுடன்
கோரைப் பற்கள் வெளித்தெரிய

அவன் உள்நுழைந்து,
குடைந்து குடைந்து எதைத் தேடுகிறான்...?

வசிய மருந்து பட்டது போல்
அவன் தளர்ந்து கிடந்த வேளை,
நான் எனது இடதுகாலெடுத்து
அவனை
மெதுவாகப் புரட்டித்தள்ளினேன்.

அப்பொழுது அவன்
குறியில்லாத குட்டை பிடித்த நாயின்
ரூபம் கொண்டு
காமம் இழிந்து, சமிந்து, உறைந்து கிடந்தான்.

சினம் சிறிது தணிந்த நிலையில்...
நான் புரண்டு படுத்தேன்.

தொலைவில் வந்த
தேவ கண்ணிகையின் கரங்களில்
நான்
இப்பொழுது சிறு சிகவாய்...!

மீளவும் பெண் ஜென்மம்தானா ...?

குழந்தையின் சிறு சினுங்கல்
அங்கு,
ஓய்த லொழிதலற்று ஒலித்தது.

2016.

அன்பு

அந்தப் பிஞ்ச
சலிப்பேதுமற்ற துள்ளலுடன்
என்னுடன் வந்தாள்.

“உனது சின்ன மனசு முழுதும்
என்ன
தோய்ந்து கிடக்கிறது
சொல்லேன்...!”

“அம்மாவும் நீயும்தான்
அப்பா
என் மனசில் நிரம்பி வழிகிறீர்கள்.”

“அம்மாவின் அடி வயிற்றில்
இருக்கும்
குட்டித்தம்பிக்கு
என் இடத்தில் ஏதும் இல்லை,
அவன் நிறைந்து தனும்ப.
எனக்கு
இத்தினி யூண்டு இடம் போதும்
தாருங்களேன்!”

“ம்”
என்றேன்.

அவள் அடர்த்தி கொண்ட இமைகள்
படபடக்க
என்னெப் பார்த்த பார்வையில்
இந்தப் பூ உலகம்
உறைந்து
ஒரு கணம் ஸ்தம்பித்தது.

அப்பொழுது
வானத்து நட்சத்திரங்களும்
குரிய சந்திரரும்
அவளது காலடியில் சொறிந்து
இடம் தேடியபடி...!

2015

தொடுகை

பாறைகள் செறிவாய்
 இறுக்கம் கொள்ள,
 ஸரவிப்பின் மொண மொணப்பு
 எங்கோ கேட்கிறது.

காலப் பெரு வெளியில்
 திசைகள் அழிந்த தடங்களில்
 தத்தவித்தபடி,
 சிறுபொட்டுத் தீயாய் நீ...!

பட்டதும் பற்றிக் கொண்டது.
 பூவின்
 உள்ளிதழ்கள் எல்லாமே
 பெரு நெருப்பில் தீய்கிறது...

எங்கோ அதிர்வுகள்,
 மழைக் கோலக் குறிகளும்
 இடை விடாது
 அருக்கூட்ட...

தேன் துளியாய்
 மழை
 வண்டலிட்ட கால்வாய் வழி
 வர்சித்தலில்
 மலர்ச்சி கண்டு
 உச்சத்தைத் தொட்டு, தூடித்து,
 துவண்டு புரண்டு கிடந்தாய்.

உன்னருகில் நான்
 வலிமை இழந்து
 வென் சாம்பல் துகள்களாய்...!

2015

புலன்களில் அவள்

உனது பரிவும் பிரியமும்
வாசனையாகி
உருகி உருகி
ஊர் முழுதும் பரவுகிறது.

என்னை விட எட்டேஎட்டு
மாதங்கள்தான்
நீ
இளையவள்.
ஆனாலும்
இன்னும் இளமையாக
இருப்பதான் உணர்வுதான்
உன்னிடம் இருந்தது.

மரணம் எங்களுக்கு
இல்லை
என்பது போலத்தான்
நாம்
வாழ்ந்து வந்தோம்.

அனாதியானா சம்பந்தம்
எங்களது என்பது
உனக்கும் எனக்கும் மட்டும்தான்
தெரியும்.
அப்படி யொரு சாஸ்வதப்
பிணைப்பு
நமது வாழ்க்கையில்...!

என்னை விட்டு நீ நீங்கவில்லை
என்பதை;
உள்ளோ,
உள்ளோ,
இன்னும் உள்ளோ
என் உயிர் மூச்சாக
இருப்பதிலிருந்து
தெரிகிறது.

நீ நின்ற இடம் ,
 நடந்த தரை,
 உனது மூச்சுக்காற்றுப் பட்ட
 முன் முற்றம்,
 உனது கரங்களும் விரல்களும் தீண்டிய
 பூ மரங்கள் ;
 அவற்றின் மலர்கள், முகைநெகிழொ
 மொட்டுக்கள் -
 இன்னும்
 உனது பட்டுச்சேலைகள், சட்டைகள்,
 உடுபிடைவைகள், உள்ளாடைகள்,
 ஒளிரும் பொன்னிமைகள்
 என்று எல்லாமே
 உனது ஸ்பரிசத்தையும் வாசத்தையும்
 சுமந்தபடி
 இங்கு
 கேட்பாரற்றுக் கிடக்கிறது.

அத்துடன்
 நீ
 கடந்து செல்லும் காற்றிலும்
 விரிந்த வான் வெளியிலும்
 அதன் இள நீல வண்ணத்திலும்
 காலை உதயனின் செம்பழுப்பு நிறத்திலும்
 கரைந்து கரைந்து...!
 நீக்கமற எங்கும் எதிலும்
 நிறைந்து நிற்கிறாய்.

நீ
 எனக்கு மச்சாளாம் !
 இதனை
 நீ சொல்லி , நான் கேட்ட போது
 வெட்கமுற்றது
 நீ அல்ல, நான்தான்... !

இன்னுமென்ன
 சிலநாளில்
 உன்னிடம் வர இருக்கும்

என்னெனச்
சலிப் பேதுமில்லாமல்
இரு கை பற்றி வரவேற்பாய்
என்பதில்
எனக்கு ஜயமில்லை...!

சற்று உணர்ச்சி வசப்பட்ட
பிதற்றலா இது?
இல்லை இல்லை
கொஞ்சம் உண்மையும்
கொஞ்சம் பிதற்றலும்
இதில்
கலந்திருக்கிறது.

உனது பரிவும் பிரியமும்
வாசனையாகி
உருகி உருகி
ஊர் முழுதும் பரவுகிறது.

2015

வெம்மை

தரவை,
வெட்டவெளி.
உச்சியில் இருந்து
உருகி ஊற்றும்
வெயில் மழை.

பெட்டையை இழந்த
சிறு பறவை,
சிட்டா...! அது எது...?
எனது காலடி நிழலில் துடித்தபடி...!

கண் தொடும் தூரம்வரை
பயிர் பச்சை
சிறு செடி, கொடி,
மரமென்று ஏதுமில்லை...!

காற்றின்
சிறு அசைவில்
சரசரத்த
சருகுத் திட்டில்
தலை துக்கும்
சிறு பாம்பு,
இரத்தப்புடையனா... சுருட்டையா...?
எது...!

புற்றெலியின்
சிறு வாலில்
சுடர்வதென்ன
எரி தழுலா...?

அதன் அளையில்
உள் வளைவின்
தொங்கலில்
சுருண்டு,
கறுத்துக்

கரண்தட்டிக் கிடப்பவை
என்ன...
அதன் குஞ்சுகளா...?

வெந்து தணிந்தது போல்
காட்சி தரும்
இவ் வெட்டை
நமது தீவில்
பாலையாய் மாறிவரும்
பகுதிகளில் ஒன்றா...?

உயிரின்
அசைவும் ஒசையும் வாசமும்
இனி
எமக்கு
இல்லை யென்றாகி விடுமா...?

2015

சுபசுகுனம்

நான்
நேசித்தவை எல்லாம்
நசிந்து போய்க்கிடக்கின்றன.

தூரத்தில் கேட்கும்
பறவைகளின்ஒலி
எவையும்
இப்பொழுது இங்கு கேட்பதில்லை.

அருகில் உள்ள
சிற்றாறு கூட,
நீரற்று வரண்டு கிடக்கிறது.
பச்சைப்புல் முகையவிழ்த்து
தலை காட்ட முடியாத
வரட்சியும் வெம்மையும்
தகிக்கிறது.

பேச ஒரு துணையாக
நீ இருந்தாய்
நீ மட்டும்தான்!

நீ என்னைக் காதலித்தாய்.
நானும்தான்.
ஆனாலும்
நமது காதல் நீடிக்கவில்லை,
பிரிவு
சடுதியில் வந்தது.

நீ
ஏதோ தூர தேசத்தில்
இருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள்.
நான் அதை நம்பவில்லை.
நீ வருவாய் எனக்
காத்திருக்கின்றேன்.
ஏன் எனில்,

பறவைகளின்
ஒலி எல்லாம் எனக்கு இப்பொழுது
கேட்கிறது.

அருகாய் உள்ள ஆற்றில்
நீர்
கரைபுரள்கிறது.

பணி தாங்கிச் சவுரும்
பச்சைசப் பசும் புற்களையும்
என்னால்
பார்க்க முடிகிறது.

இவை
நீ என்னிடம் வருவதற்கான
சூசகமான சுப சுகுனங்களா...?

“வருவாயா...?”
“ம்...!”

2008

அது

எங்கள் ஊருக்கு
 அருந்தலாய் தான்
 அது வரும்.
 உயிரைச் சுருட்டி எடுக்கும்.
 ஆனாலும்,
 இதமான குளிருடன்,
 'எயர்கொண்டிசன்' மாதிரி
 ஒரு
 சுகம் தரும்.

கருமை போர்த்திய
 மேகத் திரைகள்
 நீர் எதையும் சாரவிப்பதில்லை.
 மேக மோனத்தில்
 சற்று,
 வெண்மை படர்ந்துவிடின்
 மழை கொட்டும்-
 கொட்டோ கொட்டென்று கொட்டும்.
 குழறி அழும்!

மழை வர்சிக்கும் போது
 பயிர் பச்சை
 புளகமுற்று,
 தலை நெகிழ்த்தி,
 துளிர்த்துப்
 பசுமை தழைய
 என்னோடு பிரியமாகப் பேசும்!

வெயிலோடு மழை பெய்யும் போது,
 வானம் செம்மை போர்த்தி,
 சிலிர்த்திட
 ஒளிரும் வானவில் தோன்றும்.

அவ்

அழகிய பலவண்ண ஊஞ்சலில்
நான்
விசம்பின் முனை தொட்டு ஆடுவேன்.

கோடையிலும்-அடுத்து வரும்
நாட்களிலும் மழை பெய்யும்
மன்
மணக்க மணக்க!
நிலத்தின் சிதம்பிய ஈரலிப்போடு
அந்த மணம்
என்
உயிரையே உரசும்.

குளத்தடி, பனங்கூடல்,
வயல் நிலங்கள்,
வீட்டு முற்றம்
எனக் கொட்டும் மழையுடன்
கச்சல் மாங்கன்
சிறு தீரளி
விரால்
மீசை முளைத்த கெளுத்தி
பனைஏறி
என
மீன்கள் புரண்டு வரும்.

சில வேளை
நீர் பிடித்த வயல் வெளிகளில்
அகல வாய் பிளந்து
முதலைகளும்...!

இன்னும்
பெயர் தெரியாப் பூச்சிகளும்
புன்னாரு அங்கிகளும்
அள்ளுண்டு
குப்பைதாய் வந்து சேரும்.

படை நடுங்கும் பாம்புகளும்
அங்கு
தம் பத்தி விரிக்கும்.

2015

கச்ட்டநாதன் | 54

காத்திருப்பு

நீ

ஊருக்கு வரும் போதெல்லாம்
உலகிலுள்ள
வாசனாதிகள் அனைத்தையும்
அள்ளி எடுத்து வருகின்றாய்.
ஊர் மணக்க மணக்க
உன்னோடு அலைவதில்தான்
எனக்கு
எவ்வளவு பிரியம்...!

உன் முகம் நிமிர்த்தி,
எனது
கைகளில் ஏந்தி,
முத்தமொன்று தர
மனம் ஓப்பினாலும்
நான் தருவதற்கில்லை.
கடுகளவு ரசிப்பு
உனக்கு என்னிடத்தில்
கசிந்து வரும் வரை
நான் காத்திருப்பேன்.

2015

இருப்பு

நான்
என்னைத்தேடுகிறேன்;
என்னில்
நான்
எங்கே இருக்கிறேன்
என்று தேடுகிறேன்.

புலரியில்,
உதயனின் செந்தளிரில்,
இழைந்து கரையும்
கருமையில்,
நான் இருப்பது
தெரிகிறது.

இதழ் உடையாக
கருகல்
மலர் மொட்டின்
உள் இழைந்து,
வழிந்து,
வரத்துடிக்கும்
உலர் மணத்தில்
நான் இருப்பது
தெரிகிறது.

உலர்ந்த புல் நுனியைத்
தடவித் தடவிப்
பார்த்துத் தவிக்கும்-
பல் இழந்த
கிழட்டு வெள்ளாட்டின்
பரிதவிப்பில்
நான் இருப்பது
தெரிகிறது.

எங்கள் ஊர்த்
 தெருவோரம்
 குண்டு பட்டுச்
 சரிந்து
 சடலமாய்க் கிடக்கும்
 தாயின்
 முலைக் காம்பு சுவைக்க,
 நா (த்)
 துழாவும்
 பச்சிளங் குழந்தையின்
 பதை பதைப்பில்
 நான் இருப்பது
 தெரிகிறது.

வீதி விஸ்தரிப்பில்
 இடித் தெடுத்து
 வீசப்பட்டுக் கிடக்கும்
 துர்க்கையின்-
 ஒடிந்த,
 ஒற்றைக் கோரைப் பல்லில்
 துளிர்த்து இருக்கும்
 வியர்வையில்
 நான் இருப்பது
 தெரிகிறது.

நான்
 என்னைத் தேடுகிறேன்;
 என்னில்
 நான்
 எங்கே இருக்கிறேன்
 என்று தேடுகிறேன்.

2014

நண்பனாய்...!

ஓ!

நண்பா

நான் சாமானியன்
மிகவும் சாதாரணன்.

எனக்கான பிம்பங்கள்
ஏதும்
இருக்கிறதா என்பது கூட
எனக்குத் தெரியாது.
புனைக்கதை, கவிதை என்று
ஏதோ கிறுக்குவதால்
இம்மியளவு
பிம்பம் ஏதாவது இருக்கக் கூடும்.

என்மீது அளப்பரிய
அன்பு காட்டுவது மட்டுமல்ல,
நெகிழ்ந்து போய்
எனக்காகச் சதா நெக்குருகும்
நீ
எனது எழுத்து வல்லபத்தை
போற்றுவதிலும்
எனது பிம்பத்தை வளர்த்தெடுப்பதிலும்
பெரிதும் முயற்சி செய்தாய்.
இது
முன்னைய முன்னைய
பிறவிகளின்
செயலூழின் தொடர்ச்சியா...?

நண்பா இன்று என்னுடன்
நீ
இல்லை.
ஆனாலும், உனது நினைவுகள்
பசுமையாய்
புத்தம் புது மலரின்
மலர்ச்சியுடனும்

குளிர்ச்சியடனும் இருக்கிறது.

ஆற்றல் மிகு
 கவிஞரன் நீ!
 இன்னும் சில காலம்
 எனக்கு வழித்துணையாய்
 இருந்து
 தொல்லைகள் பல பட்டிருக்கலாம்.

2015

பிரபஞ்ச அதிர்வு

லேசாய்ப் பார்த்தாள்
கண்கள் படபடக்க.
கண்களால் மட்டும்
முயங்குதல் கூடுமோ...?
முயங்கி இன்பம் கிட்டியபோது
அவள்
உடட்டில் சூழித்த
பிரளைத்தில்
பிரபஞ்ச அதிர்வ.

2007

பிணையாய் நான்தான்...

கடிவாளம் பூட்டிய நேர் கோட்டுப் பார்வை
நண்பனுடையது.

எதற்கும் நறுக்குத் தெறித்தாற் போல்
இருக்க வேண்டும் அவனுக்கு.

'பக்கம் பார்

அழகு உண்டு' என்றாலும்
அவன் கேட்பதில்லை.

'எவு சோய்வு வேண்டும்
ஒசித்துப் போதல்

வாழ்க்கைக்கு நலம்' என்றாலும்
அவன் இசைவதில்லை.

எப்பொழுதும் முட்டிக் கொண்டு நிற்பான்.
இப்பொழுதெல்லாம்

அவனுக்குப்

பிணையாய் நான் தான்....!

2007

சிசிரியரின் ஏனைய நால்கள்

மாற்றம் - 1980

உலா-1992

சட்டநாதன் கதைகள் -1996

புதியவர்கள்- 2006

முக்கூடல்-2010

பொழுவு- 2016

நுண்ணுனர்வின் தடத்தில் வெளிப்போம் சட்ட
நாதனின் அகவுலகம் மென்மையானது.
ஆண், பெண் உறவின் பரஸ்பர நேசிப்பின்
இழுத்தை வெளிப்படுத்தி நிற்கும் இவரின்
அகவுலகம் விகர்ப்பற்றது. அன்பில் தோய்ந்து
அதனைக் காவித்திரியும் சட்டநாதனின் அகம்
கவிதை வழி அதனை வெளிப்படுத்தி அதனு
பாகவே இளைப்பாறுகிறது. கருணை, பாசம்
எனும் அடிப்படை மனித உணர்வில் இருந்து
பிறக்கும் இக்கவிதைகள் ஆரவாரமும் பகட்டும்
அற்றவை.

சி.ரமேஸ்

நூலாஹம்

978-955-38307-0-8

9 789553 830708

ஆகாயம் புதியபகும், இயையானான்.